

Foto: Charlotte Andreasen

Uddrag fra

"117 stemmer, fremmed og nært, om drømme og visioner",

Forlaget Epigraf 2012.

DET TABTE PARADIS

Trine Runge

Jeg står med panden trykket mod glasset og ser ned på menneskene i afgangshallen. Vi har lige passeret sidste Check-Out. Far, mor, lillebror og jeg.

Vi er i lufthavnen i Kuala Lumpur. Malaysia.

Vi er på vej til Danmark. Det land min mor altid snakker om. Jeg har set fotos derfra. Et land med vindmøller og piger med rødternede forklæder og blå himmel med hvide skyer.

Jeg er otte år gammel, og jeg giver mig selv et løfte:

Jeg kommer tilbage.

Jeg kommer tilbage til dig.

Malaysia.

I Danmark sender mine forældre mig i den lokale kommuneskole.

Vi står i rækker to og to ad gangen i skolegården.

Vi går i række op ad trapper til klasseværelset.

Vi står bag skolepulten og synger en dansk salme.

Vi sætter os. Oppe på forhøjningen sidder læreren.

Læreren skriver ord på tavlen, og børnene staver sig gennem ordene. Led for led: F O D – fod, G Æ N G, gæng, fodgæng, E R, er, fodgænger. Jeg læser ”fodgænger” omgående og keder mig. I regning går jeg i panik, når læreren kalder mig op til tavlen. Jeg skal opremse syvtabellen. Jeg kan den godt, men ikke på dansk. Jeg kan ikke høre forskel på halvfjerds og halvfems.

Det ringer ud til fritkvarter. Skolegården er fyldt med børn. Den er firkantet og asfalteret. Pigerne spiller bold op ad murene. Eller hinker hinkesten. Eller sjipper. Jeg kan hverken spille bold, hinke eller sjippe. To drenge er oppe og slås. Rundt om dem står de andre børn og hepper. En dag knalder en dreng en knytnæve i maven på mig. Jeg kender ham ikke. Er måløs og helt uforstående. Min oplevelse af, hvad der er godt og skidt, hvad man må, og ikke må eksploderer. Efter et år på skolen bryder jeg sammen, og mine forældre sender mig i en lilleskole i nabobyen.

Malaysia bliver min drøm. Et sted hvor jeg blev elsket og favnet af hele verden. Et trygt og frit sted. Et varmt sted.

Og jeg lever videre i Danmark. Bliver voksen.

En dag vender jeg tilbage. Rejser til min barndoms huse og haver. Og jeg genoplever lugtene, smagen, lydende, sproget, varmen og den voldsomme altfavnende tropiske natur. Alt det som gjorde mig tryk som barn. Og jeg oplever en verden, hvor husene er mindre. Fattigdommen større. Menneskene ikke så venlige, som da jeg var lille. Jeg er fremmed og alligevel ikke fremmed.

Jeg vender tilbage til Asien igen og igen. Jeg vil gøre drømmen til et smukt minde. Og se Malaysia, som Malaysia er. Ligenu.

Og jeg rejser, indtil jeg oplever, at jeg får hjemvé efter Danmark. At jeg savner den blå nordiske himmel. Den rene kolde luft og den skarpe sol. Lyden af det danske sprog. Og jeg slipper drømmen. Og min længsel efter barndommens trygge liv. I Asien.

Trine Runge(1959) *skuespiller*